

Matthew
Costello

Neil
Richards

VRAŽDY V CHERRINGHAMU

Mrtvá
v Temži

KIO KAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2013 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Jan Mrlík, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
CHERRINGHAM – MURDER ON THAMES
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
v edici Klokan, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-386-4

1.

Svižná procházka

Paní Louella Tidewellová – pro její početné přátele jenom „Lou“ – si zvedla límec kabátu, protože se do ní opíral vítr vanoucí od řeky. Její zlatý labrador Brady běhal po louce sem a tam, a Lou doufala, že se mu daří vyhýbat se všudypřítomným koňským kobližkám.

Labradoři, pomyslela si, a nikoli poprvé, jsou velice chytří.

Navíc pro ni Brady představoval výborného společníka od chvíle, kdy pan Tidewell zemřel; v jedné chvíli si četl noviny se sklenkou sherry při ruce, a v následující – oči zavřené, mrtvý.

A tak zůstala Lou sama. Možná měla kolem sebe spoustu přátel, ale to není totéž, že ano?

Teď si vyšla se psem a zamířila blíž k řece, která protékala nedaleko městečka. Za vzácných letních dní plných slunce působila řeka nádherně, o tomto odpoledni se však nad hlavou Lou táhla zamračená obloha a tmavá, šedivá voda působila až hrozivě.

„Tak mám pocit, že dnes se sluníčka nedočkáme,“ povzdechla si.

Při procházkách často mluvila nahlas sama k sobě. Mohla ovšem předstírat, že mluví k Bradymu, jak to dělávala doma.

Podívala se po něm a všimla si, že pes zůstal stát jako přibitý. Napadlo ji, jestli nezachytil stopu nějakého toulavého králíka a nevracejí se mu dávné vzpomínky z minulých životů, kdy býval loveckým psem.

Vypadalo to, jako by nosem přímo ukazoval směrem k pozvolné zátočině řeky, kde se hladina rozlévala do šířky. Stál tam jez, ale vedle něho zbývala část koryta volná a voda tudy proudila dost rychle, zvláště když víc zapršelo. *A v posledních dnech*, pomyslela si Lou, *jsme si nepochybně užili pořádnou dávku příšerných lijáků.*

„Copak to tam máš, chlapče? Vidiš něco, co bys měl prohnat?“

Jenže Brady místo aby se rozběhl, aby to vyšetřil, vrátil se zpátky k ní a motal se jí kolem nohou. Znovu prudce zavanul vítr, a tak zdvihla ruku, aby se přesvědčila, že má kabát zapnutý až ke krku.

Brady zakňučel.

To je divné, pomyslela si. Tohle pes dělal jen tehdy, když se chtěl jít proběhnout a vyřídít si své potřeby.

Náhle Brady zase popoběhl kupředu, ale jen o několik kroků, jako by ji lákal, aby ho následovala. Nejraději by se otočila a zamířila domů. Schovat se pěkně do tepla a dát si šálek skvělého čaje English Breakfast. Také by si vzala krajíček vícezrnného chleba, který kupovala u Huffingtonů, což bylo místní pekařství s kavárnou. Natřela by si ho marmeládou a taky máslem – proč ne? Přečetla by si noviny.

Ano, právě tohle by udělala ze všeho nejraději.

Místo toho, když se Brady choval takhle opravdu divně, vykročila Lou směrem, kam ji zřejmě vedl. Labrador

klusal dopředu s dychtivostí, kterou ona ani v nejmenším necítila.

Musela se dívat, kam šlape, a nejen kvůli koňským kobližkám. Mimo hlavní pěšinu, která kopírovala tok řeky, se terén zdál rovný, ale ve skutečnosti skrýval ve vysoké, ranním větrem vlnící se trávě spoustu neviditelných brázd a dolíků.

„Jen klid, Brady,“ napomenula ňafajícího psa. „Už jdu, jen musím dávat pozor na cestu.“

Zhluboka se nadechla a čerstvý ranní vzduch ji zastudil.

V té chvíli se Brady rozběhl dopředu. Došli k místu, kde se tok větvil – jedno koryto odbočovalo k jezu vpravo, levé rameno však pokračovalo v četných meandrech k vesnicím níž po proudu, kolem nichž řeka líně plynula dál svou cestou.

Mocná Temže v těchto místech působila dost ospale.

Brady zůstal stát. Znovu vypadal, jako by na místě zka-meněl. Bez jediného pohybu se díval směrem k jezu, ale spíš na mělčinu při břehu, kde proudící voda bublala a pěnila.

Došla až ke psu, shýbla se k němu a pohladila ho po hlavě.

„Já nevím, co pořád vidíš, chlapče. Možná jsou tam na druhém břehu nějakí králíci, ale...“

Zarazila se.

Zprvu jí to připadalo jako jedna z těch chvil, které přicházely s přibývajícím věkem častěji, kdy se člověku zdá, že něco viděl, a řekne si: „Páni, tohle je...“ Lou to znala z vlastní zkušenosti.

Člověk si pomyslí, že to, co ho zaujalo, je skutečně věc, která ho napadla jako první, ale když přistoupí o krok blíž a podívá se pozorněji, musí se opravit.

Právě to teď udělala, a už spatřila cosi jako kousek látky. I v nevalném ranním světle se jí zdál hodně zářivý, jiskřivý, veselý a třpytivý, blýskavější než neklidná vodní hladina.

Pokročila ještě blíž a poznala, že se dívá na kus oblečení.

Tohle bude asi sukně. Také něco matného, ale pořád ještě bílého. Halenka.

V duchu rychle doplňovala podrobnosti, a možná už v té chvíli měla představu, nač přesně se dívá, i když ještě nespátřila tu věc celou.

Z kousku čehosi blátivě hnědého se vyklubala skloněná hlava, bradou opřená o hrudník, takže tvář a oči nebylo vidět.

Jak postupně vstřebávala povahu svého nálezu, začala Lou také přesně rozlišovat, co to má před sebou: paže vykukující z rukávů halenky, jedna téměř souběžně s tělem, takže prsty ruky ukazovaly k východu, druhá ponořená do ubíhající vody a skrytá pod hladinou.

„Milostivý Bože!“ řekla si Lou nahlas.

Brady po celou dobu tiše kňučel, ale když zaslechl hlas své paní, otočil hlavu a podíval se po ní. Lou to připadalo, že má v očích zvláštní smutný výraz, jako by věděl, že našel něco hodně špatného.

A i když za normálních okolností by psa nechala, aby cestou zpátky do městečka pobíhal a dováděl po libosti a pak se úprkem hnal k malému domku hned kousek od hlavního náměstí, nyní vydolovala z kapsy vodítko a připnula je k odřenému Bradyho obojku.

Chtěla ho mít při sobě, i když táhl a trhal vodítkem po celou cestu do městečka. Zamířila rovnou na policii, aby jim pověděla, co právě našla v řece.

2.

Sarah a Sammi

Sarah vypnula televizor.

„No tak, bando, hněte sebou, už je pozdě. Rychle seberte batohy a obědy, ať už jsme na cestě.“

Skládala misky od cereálií do dřezu a přitom pozorovala své dvě děti, třináctiletou Chloe a desetiletého Daniela, jak se unaveně vlečou do chodby. I když si na školu nějak zvlášť nestěžovali, dnešního rána z nich dychtivost po vzdělání rozhodně nevyzařovala.

A měla pocit, že Chloe je den ode dne uzavřenější a mlčenlivější.

Připomíná mi mě, pomyslela si Sarah. Taky jsem byla těžko zvladatelná. Rychle přelétla pohledem po kuchyni, aby se ujistila, že všechny elektrické přístroje jsou vypnuté. Uplynulo teprve několik týdnů ode dne, kdy jedna stará dáma zapomněla vypnout toustovač, a z jejího bytu v areálu pro důchodce na opačném konci městečka se stal... toust.

Osvojila si zvyk, že všechno kontrolovala dvakrát. *No a co, stačí se podívat na to, co se přihodilo s mým milovaným manželstvím. Pořád jsme byli šťastný pár, a naráz vyplulo na povrch všechno to podvádění, a dopadli jsme, jak jsme dopadli. Spíš upadli – do stereotypu. Dvě děti.*

Osamělá matka, už v jistém věku – i když čert ví, co si pod tím má člověk vlastně představit. Děti se trmácely z půl-domku k RAV4. Auto patřilo k těm nemnoha věcem, které se jí podařilo vytěžit z trosek někdejšího života v Londýně.

„Můžeš si vzít auto. I se zbývajícími dvanácti splátkami,“ řekl jí Oliver s úšklebkem. *Parchant.*

Důkladně zabouchla vchodové dveře a obešla bicykly, které tam postavili Chloe s Danielem. Proboha, ten trávník by potřeboval posekat. Před domem ho byl jen malý plácek, ale jí nějak připadal jako kus louky. Dnes to nezvládne, protože má hodně napilno – musí vyřešit design trojích zapeklitých webových stránek.

Těšilo ji, když měla pořád co dělat, a v poslední době se zdálo, že o zábavu nebude mít žádnou nouzi, když musela dělit čas mezi kancelář a dvě děti.

Nejprve vysadila Chloe a potom zastavila před cherringhamskou základní školou. Během pracovních dnů se úsek ulice před školou o půl deváté ráno proměnil v boxovou uličku závodu Grand Prix ve chvílích, kdy tam zrovna probíhají zastávky v boxech. Mámy a tátové se tlačili u hlavního vchodu, naráželi jeden druhému do kočárků a různých dětských vozítek, auta tam zastavovala a kličkovala, a když se řidiči podařilo v rekordním čase školáka vysadit, zase zběsile vyrážel ulicí pryč.

Jako obvykle se tam vůbec nedalo zaparkovat, a tak zastavila uprostřed ulice a čekala, dokud se Daniel nevyškrábe ze zadního sedadla.

„Dneska máme plavání, mami, tak přijdu později.“

„Dobře, miláčku, uvidíme se doma,“ rozloučila se Sarah a čekala, až pan syn práskne dvířky. Než však

stačila odjet, v otevřeném okýnku vedle ní se zjevila hlava – patřila obávané Angele.

„To je ale šokující, co říkáš?“ prohlásila Angela. Naducané tváře jí zrůžověly vypětím, protože na rameni držela slintající batole.

„Hmm? Co to?“ zeptala se Sarah bezmyšlenkovitě. Angela fungovala v městečku jako ústředna ovládající mašinerii šíření klepů a jen máloco uniklo její pozornosti – případně jejímu odsudku. Sarah zdvořile čekala, až bude dnešní pokračování dokončeno.

Nebyla ovšem připravena na to, co z Angely vzápětí vypadlo.

„A tebe... tebe to muselo pořádně vzít, co? Vždyť to byla tvoje nejlepší kamarádka, a tak vůbec.“

Angela se pořád vznášela vedle okýnka. Náhle jako by její slova prořízla ranní vzduch a zavanul z nich ledový vítr.

„O čem to mluvíš, Angelo?“ zeptala se Sarah netrpělivě.

„No o Sammi Charltonové, to je jasné,“ řekla Angela. „Myslela jsem, že už ti o tom někdo pověděl. Mají za to, že se předávkovala. Mě by to tedy nepřekvapilo, užívala přece všechny možné tyhle věci, že? Ne že bych tím chtěla říct, že tys to dělala taky.“

„Angelo,“ promluvila Sarah a snažila se zachovávat klid. Bývaly se Sammi výborné kamarádky. Ale od té doby uplynula už dlouhá doba. Bylo to ještě před Londýnem a ještě předtím, než se Sammi někam vytratila. „Co se Sammi stalo?“ zeptala se Sarah a obávala se toho, jakou odpověď uslyší.

„Ach, no našli ji dneska ráno v Temži, tamhle u jezu. Utopenou. Počítala jsem najisto s tím, že už ti někdo řekl...“ Angela ubrala plyn.

Sarah cítila, jak se jí sevřel žaludek. Sammi je mrtvá.

Bez ohledu na všechny bláznivé kousky, které kamarádka vyváděla, jí to připadalo neuvěřitelné. A nejenže zemřela, ale zemřela *tady*, přestože tolik let žila někde jinde. Umřela v městečku, kde obě vyrůstaly.

„Víš to jistě?“

Auto stojící za Sarah netrpělivě troubilo. Angela už se začala odvracet, ale ještě stačila vynést v té věci svůj konečný soud.

„Ale ano, drahoušku. O tom není pochyb. Mrtvá, jak zákon káže.“

Sarah zaparkovala na náměstí, a než zamířila do kanceláře, koupila si u Huffingtonů kávu. Realitní kancelář, která sídlila v přízemí, otevírala až v deset, takže do budovy obyčejně přicházela jako první.

Vybrala ze schránky poštu a po strmých schodech vystoupala do nejvyššího patra. Pozapínala počítače na svém pracovním stole a potom přistoupila k oknu.

Odsud, z výšky třetího patra, shlížela na náměstí a přes městské střechy dohlédla až k řece a lukám kolem ní.

V městečku by se nenašlo mnoho míst, která by nabízel podobný výhled, a svou kancelář měla opravdu ráda.

Na jez z okna neviděla, skrýval se za hustým porostem stromů. Všimla si však, že k mostu, kde se platilo mýtné, přijíždějí auta hodně zvolna, či spíš se tam plazí. Takže policie bude pořád ještě na místě.

V tichém městečku se našlo mrtvé tělo. Ustrkla kávy, ale byla ještě pekelně horká.

Pořád tomu nedokázala uvěřit. Sammi – a mrtvá?

Sammi byla její kamarádka, jak se patří. Ale to slovo asi nevystihovalo všechno, co jedna pro druhou znamenaly.

Byla to její opravdová družka, nejlepší kámoška, rameno, na kterém se mohla vyplakat, partnerka ve zločinu během jejich dospívání, a vydrželo jim to až ke zkouškám na střední škole a k maturitě. Během té nejintenzivnější (a zřejmě nejlepší) části jejich života se spolu chechtaly, chodily tancovat, hrály a popíjely.

Jeden rok se dokonce dělily o své kluky – proboha, to byl ale blázinec... Později se tomu dokázaly smát, když si porovnávaly poznámky, které si k tomu psaly.

Ale potom – je zvláštní, jak se to vždycky semele – se prostě už tolik nepotkávaly a vydaly se každá svou cestou.

Sammi odešla na dramatickou školu a Sarah na univerzitu. Sammi poletovala po světě a naháněla svůj sen, že se stane herečkou, zatímco Sarah se přestěhovala do Londýna, našla si tam práci, vdala se za Olivera a měla děti.

Sarah však pozvolna začala registrovat varovné příznaky, že všechno není docela v pořádku.

Jednou za čas se Sammi bez ohlášení objevila s tím, že by u ní potřebovala přespat, a po poněkud nasupeném uvítání si otevřely láhev vína, po ní další a ještě další – vzpomínaly na zážitky z mládí a potom Sammi až do rána vyprávěla o svých dobrodružstvích, z nichž se ježily vlasy. Nakonec se sebrala, odjela na letiště a Sarah ji už neviděla – až do příští podobné návštěvy.

Naposled se takhle se Sammi viděla přede dvěma roky v Londýně – to ještě žila s Oliverem. Sammi v té době zřejmě pracovala jako modelka v Tokiu, i když její vyprávění připadalo Sarah poněkud pofiderní. Tenkrát uložila děti do postelí, avšak tři dospělí zůstali vzhůru a hojně popíjeli. Jak večer ubíhal, začala Sammi flirtovat s Oliverem a chovala se k němu až příliš důvěrně, aby se to Sarah mohlo líbit.

Jenže Oliverovi to zjevně nijak nevadilo – a v tom měla vidět další varování.

Pak se strhla ošklivá hádka a všichni šli vztekli spát. Sammi odjela ráno na letiště, aniž by se vůbec rozloučila, a od té doby se s ní už Sarah nesetkala. A přiznávala si, že o to ani nestála.

Shlédla oknem na cherringhamské náměstí – na čajovny a kavárnu. Na autobusovou zastávku a starobylý hostinec U Anděla. Také na kamennou lavici před radnicí. Na velký krytý vchod do knihovny. Kdysi dávno jim se Sammi tohle náměstí *patřilo*. Byl to *jejich* plácek. Každý kousíček z něho.

Sarah si osušila oči, posadila se ke stolu, zadala heslo do počítače a pustila se do práce. Dějí se různé věci – sama to věděla až moc dobře. Dnes měla dokončit návrhy trojích webových stránek a nezbyval jí čas na nějaké vzpomínání.

Tedy aspoň prozatím ne.

3.

Příčina smrti

„Zůstaň, Riley,“ zavelel Jack Brennan a zavíral příklop přes dvířka kabiny. Nakonec pečlivě zaklapl visací zámek, aby loď náležitě zabezpečil.

Riley stál na břehu, čekal, vrtěl ocasem a už se nemohl dočkat, až ho pán pustí z vodítka do toho krásného letního rána, aby se mohl kochat všemi potěšeními, která nabízí sousední louka. Jack strčil klíč do kapsy a přešel po můstku z paluby na suchou zemi. Svou loď pojmenoval *Šedá husa*.

Už ze zvyku zkontroloval, jak jsou vyvázaná lana na přídi i na zádi, a prohlédl velkou starou holandskou bárku po celé linii ponoru. Zanedlouho bude nejvyšší čas, aby dostala další vrstvu nátěru, pomyslel si.

Už se na to těšil. Byl rád, když měl co dělat.

Přesvědčil se, že má v kapse Rileyovo vodítko, a vykročil po nábrežní pěšině na pravidelnou ranní procházku.

Cesta tam a zpátky znamenala celkem pět kilometrů chůze: Jack Brennan vykonával tuto pochůzku každé ráno, ať přšelo, sněžilo, nebo pálilo slunce, už od té doby, co sem přesídlil z New Yorku.

Procházka mu zabrala půldruhé hodiny, počítaje v to i kávu a přečtení novin zdarma v pitoreskní malé kavárničce v městečku. Bývaly časy, kdy by tuhle vzdálenost spíš uběhl, avšak v nynější době si už cenil svých kolen a měl v úmyslu se postarat, aby mu sloužila ještě aspoň třicet let, a tak jen poklidně kráčel.

Riley pelášil dopředu, ale nevzdálil se nikdy na víc než sto metrů. Špringršpaněl dobře věděl, co a jak: strávil s Jackem zajímavé léto, když byl Riley ještě štěně, a museli se dopídit podmínek vzájemného soužití, ovšem teď už měli hlavní zásady dokonale zažitě. Riley nakonec přijal všechna Jackova pravidla – i když to vyžadovalo určitou míru přesvědčování.

Zůstal ovšem maličko svéhlavý, v čemž se trochu podobal svému pánovi. Možná víc než maličko.

Jack zhluboka vdechoval ranní vzduch. Dnes přišel další z těch dní, kdy si říkal, že se rozhodl správně, když realizoval nápad, který se mu vylíhl v hlavě – že se sem přestěhuje a usadí se tady. Zatím bylo ještě docela chladno a vlhko, ale slunce už vyšlo a začínalo se oteplovat. Na protějším břehu řeky visela nad loukami hustá mlha z tepla a nad hlavou mu kroužily a kličkovaly vlaštovky.

Od racků a rybářských lodí, jak je znal z newyorské čtvrti Bay Ridge, to sem k Temži byla opravdu dlouhá cesta.

Podél břehu řeky ožívaly všechny obytné lodě – ozýval se z nich zvuk televizorů, rádií a voněla slanina a vejce.

Lodě zde kotvily snad každých dvacet metrů, opravdu pestrá směska plavidel od kanálových bárek, říčních výletních člunů, jachet a malých plachetnic s kajutami až po rychlé čluny. Tahle podivná komunita působila opravdu tuze anglicky...

Jenže co mohl člověk čekat na tomhle chudším konci městečka? Dál po proudu, na opačné straně Cherringhamského mostu, kotvily velké plovoucí bary vyrobené z umělých hmot, lodi dost velké na to, aby se tam konaly koktejlové party a večere pod širým nebem.

Jack si snadno domyslel, že do těch míst si našlo cestu pořádné množství peněz z Londýna.

Ne že by ho tam někdy pozvali. Jack Brennan nepatřil k té správné sortě lidí. Američan žijící na staré báře, pro něhož přestalo být holení každodenní povinností. Už si zvykl, že místní si ho pořád ještě zvědavě prohlížejí. Stačilo, aby se na ně pousmál, a hned si hleděli svého a nejspíš si říkali, co je asi ten Amík zač, že žije zrovna tady, a ke všemu na řece?

Když došel k ohybu Temže, ukázal se před ním Cherringham rozložený na nevysokém kopečku. Doléhalo odtud vyzvánění kostelních zvonů.

Je úterý, den, kdy se zkouší funkčnost mechanismů obsluhujících zvony. Když bude mít trochu štěstí, tak s tím přestanou ještě dřív, než si objedná macchiato – místní kolorit se mu líbil a patřily k němu pochopitelně i kostelní zvony, ale i ty měly mít svůj čas a své místo, a to rozhodně nikoli v době jeho snídaně.

Když obešel zákrut řeky, spatřil Jack něco, co s mírumilovným okolím neladilo.

Tohle *něco* kdysi důvěrně znával, ovšem ne tady, ve svém novém bydlišti.

Vedle jezu parkovala sanitka a dva policejní vozy s blikajícími majáky. Nedaleko od nich stála bílá dodávka, z níž se soukali lidé navlečení v jednotných bílých kombinézách.

Jack odhadoval, že jsou to kriminalističtí technici, kteří hodlají zkoumat místo činu, i když v britské verzi to

připomínalo spíš zásah družstva specialistů na likvidaci nebezpečných látek.

Napadlo ho, že tady se prostě určité věci dělají jinak.

A přesně to byl hlavní důvod, proč se chtěl odstěhovat tak daleko. Odříznout se od všeho, v čem roky žil. Nechat za zády spoustu věcí...

Policie obehkala prostor kolem jezu žlutočernou páskou, zato na mostě stál houf místních zvědavců, kteří zaujatě sledovali zvláštní divadlo.

„Riley!“ zavolal na psa. Zvíře se k němu neochotně vrátilo a Jack mu připnul k obojku krátké vodítko. Tenhle chlupáč dokázal být velice zvědavý a paličatý – ale na zavolání se vždycky otočil jako na obrtlíku a hned k pánovi přiběhl.

Když se Jack blížil k pásce, objevil se na pěšině před ním policista a zatarasil mu cestu.

„Omlouvám se, pane, ale došlo tady k nehodě. Obávám se, že to budete muset obejít přes pole,“ informoval ho.

„To není žádný problém,“ přikývl Jack.

Policista si ho pořád prohlížel, tentokrát důkladněji. Aha, přízvuk. „Tady nemíváme moc Američanů.“

Jack pocítil nepříjemné zavlnění. Podezření.

„Vy bydlíte na jedné z těch lodí, že, pane?“

Jack jeho domněnku potvrdil. „To ano.“

„Takže... Znáte tu cestu kolem vody.“

Jack znovu přikývl a obrátil se k odchodu.

„Jdeme, Riley,“ pobídl psa.

Jacka místo činu vůbec nezajímalo. To byla jedna z věcí, kterých měl ve Státech plné zuby. Ať se tady stalo, co chtělo, klidně se to obejde bez toho, že by musel o té pitomosti cokoli vědět.

Ale když velkým obloukem obcházel ohrazené místo, cítil, že ho policista pořád sleduje. To mu připadalo

opravdu legrační – tady když člověk nestrká do všeho nos, lidé si o něm hned začnou myslet, že je na něm něco divného.

Žil v Anglii už rok, a přesto ho zdejší život pořád něčím udivoval.

Sarah vypnula počítač. To byl ale den. Dokončila dva ze tří projektů webových stránek, nebyla však schopna pustit se do třetího. Nové internetové stránky pro pohřební službu, firmu Bassett a syn. Teď by Sarah nejradši ze všeho řekla Bassettovi i jeho synovi, kam s tím mají jít. Jeden chtěl něco „optimistického a srdečného“, zatímco druhý byl pro něco „zdvořilého a slavnostního“.

Ona by jim ukázala zdvořilost...

Podívala se na hodinky. Šest. Obě děti přijdou ze školy pozdě, a tak nebudou čekat večeri dřív než v sedm.

Hmátla po klíčkách od auta a zamířila ven.

Dole kolem řeky už doprava plynula docela hladce. Sarah zaparkovala na okraji městečka, kousek před mýtným mostem, a šla přes něj pěšky na malé parkoviště, kde ještě pořád stál jeden policejní vůz.

Kousek dál proti proudu řeky viděla jez a u něho další hlídkové vozidlo.

Pustila se po pěšině lemující břeh řeky, která byla za celý den hezky vyhřátá, i když slunce už zvolna zapadalo. Voněl tam jasmín, a to jí připadalo nepřiměřené: šla přece na místo, kde zemřela její nejlepší kamarádka, ne na idylickou toulku krajinou.

Napřed si říkala, že by to neměla dělat. Ale pak jí připadalo tak nějak správné, že se tam vypraví.

Policie obehkala páskou celou oblast kolem jezu, teď však Sarah viděla, jak jeden osamělý policista pásku smotává.

Znala ho. Kolikrát ji zval na rande od doby, kdy se přistěhovala zpátky do městečka? A kdy s tím hodlá přestat?

„Ahoj, Alane,“ zavolala na něho, když došla blíž.

Policista se otočil a páska mu ve volných smyčkách vlála na předloktí.

„Víš, byl bych se za tebou zastavil. Říkal jsem si, že když šlo o Sammi a tak vůbec, mohlo by tě to, no, rozrušit.“

„Co se vlastně stalo?“

„Sarah, sama dobře víš, že ti to nesmím říct. Pořád se to ještě vyšetřuje. Ale znáš přece Sammi.“

„Znala jsem ji. No tak, Alane.“

„Já musím postupovat podle předpisů, to přece víš.“

„Pro rány boží,“ povzdechla si. „Ty, já a Sammi jsme sem spolu chodili a popíjeli cidre. Chceš snad, abych kdekomu vykládala, jak vás tady tehdy oba chytili, když jste se koupali nazí v řece?“

Usmál se. „Myslíš, že si na to nevzpomínám? Není to pro mě o nic lehčí jenom proto, že na sobě mám uniformu, chápeš?“

Sarah změkla.

„Ano, to chápu.“

„Tohle... tohle je svinská šichta, když u toho musím osobně být.“

Sarah mu položila ruku na rameno a přitom doufala, že si to nevyloží nějak jinak.

„Je mi to líto, Alane.“

Přikývl – její útěcha ho očividně potěšila.

„Zažili jsme spolu báječné časy, co?“ řekl tiše.

„Jo, to tedy ano. Člověk nikdy nevěděl, co Sammi příště vymyslí za vylomeninu.“

Alan se zasmál.

„Pěkně celému Cherringhamu ukázala prostředníček,“ pokračoval. „Zmizela do Londýna. Život na vysoké noze. Někdy jí to ani nemám za zlé.“

Sarah přikývla. „Dobře. Tak co se stalo?“

Alan pokrčil rameny. Postoupil k ní o krok blíž. Teplou, které onoho letního dne panovalo, začalo konečně polevovat.

„V pořádku. Ale poslyš, ode mě to nemáš, jasné? Nějaká starší milá paní ji našla dnes ráno. Zachytila se nahoře nad jezem a zůstala tam ležet napůl ve vodě. Chlapi z kriminalistické zásahovky si myslí, že padla do vody výš proti proudu a ten ji donesl až sem.“

„Věděl jsi, že se vrátila do Cherringhamu?“

„To ne. Ale slyšel jsem, že se včera večer objevila v hostinci u Ploughmana. Aspoň se to šušovalo. Pár si jich tam prý dala.“

„Chceš říct docela dost?“

Jak Sammi znala, mohlo jít také o jiné věci než penty piva a panáky. Tuto stránku života na vysoké noze si její kamarádka nikdy neodříkala.

„Počítám, že ano. Kdybys chtěla vědět, co si myslím, tak si sem potom zašla zahulit. Na marjánku si vždycky potrpěla, že? Jenže si toho ubalila moc, plácala se na břehu a spadla do vody. Nebo si třeba chtěla zaplavat. Byla to bláznivá holka.“

„Kam ji odvezli?“

„Její tělo? Jela v pytli do Swindonu,“ zamumlal. „Tam budou dělat pitvu.“ Začenicnal do vzduchu. Sherlock Holmes z Cherringhamu. „Dovolím si hádat výsledek – utopení nešťastnou náhodou.“